

fondy, neboť jest ustanovením, na němž byla vybudována organizace léčebného fondu, jak patrně i z nadpisu III. oddílu »O r g a n i s a c e p o j i š t ě n í« k §§ 13—26 zákona. Tato organizační zákonná norma svými právními účinky postihuje tedy i lékárníky, pokud upravuje způsob a dobu vzájemného sčítování. Byla-li však zákonem doba účtování ustanovena čtvrtletně pozadu a žalobce domáhá se sporem zaplacení žalobní pohledávky s 5% úroky již ode dne 9. května 1929, čímž zřetelně naznačuje, že žalovaný léčebný fond jest již od 9. května 1929 s placením v prodlení — zamítl právem odvolací soud žalobu jako předčasnou, ježto v době podání žaloby neuplynula ještě ani lhůta, stanovená k sčítování v § 24 odst. (1) čís. 2 zák. čís. 221/1925 sb. z. a n., čtvrtletně pozadu, kterou bylo časově odsunuto plnění žalovaného léčebného fondu za dodaná léčiva, i jeho prodlení a tím i žalobcův nárok úrokový a odvolací soud správně dovodil, že žalovaný léčebný fond byl oprávněn vrátiti žalobci předčasně předložený účet. Nepředložil-li však později žalobce ani po uplynutí čtvrtletí účet znova, oddálil tím jeho úpravu a schválení představenstvem ústředního sboru, by mohl býti vyplacen (§ 24 zák.) a nemůže dříve jeho zaplacení požadovati, pokud sám nevyhoví ustanovení § 24 zákona čís. 221/1925 sb. z. a n. a proto nebylo lze použiti ani ustanovení § 406 c. ř. s. Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, nebylo třeba pro rozhodnutí o otázce předčasnosti žaloby zabývat se dalšími otázkami v dovolání rozbíranými, zda totiž žalovaný fond jest stranou požívající úlev při odběru léčiv po rozumu § 7 zákona ze dne 18. prosince 1906, čís. 5 ř. zák. z roku 1907 a pozdějších vládních nařízení, tento zákonný předpis provádějících a výkladem významu »sleva« (Nachlass) v § 7 zákona čís. 5/1906 ř. zák., pro něž ostatně ani v řízení v první stolici nebyly učiněny skutkové přednesy.

Čís. 11300.

Pro nárok toho, kdo zaplatil dávku z majetku a z přírůstku na majetku podle zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n., za přednostu domácnosti, proti příslušníku domácnosti na poměrnou náhradu zaplacené dávky, jest pořad práva přípustný.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1931, R II 358/31.)

Žalující banka zaplatila za přednostu domácnosti dávku z majetku a z přírůstku na majetku (podle zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) a domáhala se žalobou, o niž tu jde, na příslušníku domácnosti poměrné náhrady zaplacené dávky. Námitce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Žaloba opírá se zřejmě o ustanovení § 1358 obč. zák. a § 7 zák. čís. 309/1920. Podle § 1358 obč. zák. vstupuje ten, kdo zaplatil cizí dluh, za který ručí osobně anebo částí majetku, v práva věřitele a jest oprávněn požadovati od dlužníka náhradu zaplaceného dluhu. V souzeném případě byla zaplacená žalující stranou částečně dávka z majetku a

z přírůstku na majetku za Dr. K-a. Podle § 7 zák. čís. 309/1920 může přednost domácnosti, v souzeném případě Dr. K., od příslušníka domácnosti, jehož jmění se při uložení dávky připočetlo ke jmění přednosty domácnosti, žádati náhradu částky z celé dávky poměrně na jeho připočtený majetek připadající a o případném sporu rozhodne příslušný řádný soud. Jde tudíž o to, zda oprávnění toto přešlo v tomto případě na stranu žalující. Jest tudíž příslušným řádný soud ku projednání sporné otázky a jest názor prvního soudu, že jde o nepřípustnost pořadu práva, mylný. Neprávem opírá první soud své rozhodnutí o náleznost čís. 4530 nejv. soudu, neboť tam šlo o jinou veřejnoprávní dávku (o dávku z přírůstku hodnoty), nikoliv o dávku z majetku ve smyslu shora cit. zákona. Rovněž mylný jest názor prvního soudu, že předpokladem takové žaloby jest příslušné rozdělení jmění berní správou, neboť takového rozdělení k výpočtu poměrné částky ve smyslu § 7 cit. zákona vůbec není třeba.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ze žaloby jest patrné, že žalující banka opírá žalobní pohledávku o skutkový přednes, že částku 4.857 Kč zaplatila na úhradu zákonné povinnosti žalované a že z tohoto právního důvodu jest žalovaná povinna jí nahraditi náklad na ni učiněný. Jest tedy podkladem žaloby poměr soukromoprávní, o němž přísluší rozhodovati řádným soudům pořadem práva (§ 1 j. n.). Nesejde na tom, zda při rozhodování o žalobním nároku bude snad způsobem předurčujícím řešiti též otázky veřejnoprávní k vysvětlení důvodnosti žalobního nároku v poměru k žalované a závazku žalované k poměrnému zaplacení dávky z majetku a z přírůstku na majetku ve smyslu § 7 (4) a § 54 zákona čís. 309/1920, jimiž se žalobní nárok odůvodňuje, při čemž bude lze soudům podle potřeby použití i ustanovení § 190 c. ř. s. Rozhodnutí ve sb. n. s. 4530, na které se dovolací rekurs odvolává, řeší docela jinou otázku na jiném skutkovém podkladu a nedopadá na věc, o níž tu jde.

Čís. 11301.

Veřejné obecní jatky nelze pokládati ani za podnik podrobený živnostenskému řádu, ani za podnik po živnostensku provozovaný ve smyslu prvního odstavce § 1 zákona o osmihodinové pracovní době ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.

Předpisy zákona čís. 91/1918 nevztahují se na obecní zaměstnance, jichž obec používá jako svých výkonných orgánů v takových oborech obecní správy, v nichž se projevuje její vrchnostenská moc na území obce.

Spadaly-li práce dozorce veřejných obecních jatek převážně v obor zdravotní a potravinové policie, byl obecním zřízcem zdravotní služby,